

Kristofor.

Bim bom, bim bom, bingel bongel bingel bom, bim, bom, bim bom ...

Kristus je vstal!

Cingel cinkcingel cinkcingel cinkcing!

Kristus je vstal!

Vije se procesija, dečki po dva in dva, deklice po dve in dve, možje, žene... V sapi, ki piha od Krvavih peči, plapolajo bandera, da jih komaj udružujejo krepke roke fantov.

Cingel cinkcingel cinkcingel cinkcing — zavihiti zvonček Skončen Francek, da mu zapoje s tankim glasom. Nato odgovori Kuzmankarjev Jožek — on je drugi ministrant pri Sv. Vidu in ima zvonec, ne enega samega kakor Skončar, ampak kar štiri skupaj na eni roči, da mu pojo kot zbor: Cingacinkcingel cinkcingel cinkcingel cinkcong...

Pred zvonarjema gresta Drobničev Matijče in Ježev Pavlek. Luči neseta na rdeče barvanih svečnikih, ki imata na vrhu kot nekaj krožnik, da lovi voščene kaplje, ki v vetru kar kaeajo od sveč. Zakaj Matijče in Pavlek še nista prav prava ministranta, sta šele učenca ali recimo danes, ko je velika noč, vajenca; Matijče prvi in Pavlek drugi, tako da je Pavlek zadnji v vrsti vidovskih ministrantov.

Vse to vidi Zakotkarjev Tonče, ki nosi letos prvič Alelujo. Zakotkarjev Tonče je pri Sv. Vidu prvi ministrant in poglavar ministrantov, odkar je odstopil Pikovnikov Andrejc, ki je hodil že v ponavljavno šolo in bil že tolik, da mu je segalo rdeče krilo komaj do kolen in rokavi bele srajce komaj do komolcev. In ker je Tonče prvi ministrant in poglavar ministrantov, nosi Alelujo pri procesiji: to je predpravica prvega ministranta pri Sv. Vidu. Ker je general cerkvenih strežnikov, seveda tudi z vso natančnostjo motri početje ministrantov, kakor se spodobi za poglavarja.

Kar se namrdne. Zagledal je, kako je kanila velika voščena kaplja Drobničju na lase in mu jih zlepila v trd, rumenkast šop. Na, in zdaj si je še Ježek pokopal rdeči ovratnik prav ob zlatem našivu! Nerodi, zakaj neki imata svečnika ščit, velik kakor krožnik! Zdaj sta pa še zvonarja zmešala »vižo«! Vse to vidi in sliši Zakotkar in srce mu polni nejevolja, zakaj on je prvi ministrant in je odgovoren za vse to; on je poglavar ministrantov pri Sv. Vidu.

Cingel cinkcingel cinkcingel cinkcing!

Cinkcincinkcingel cinkcingel cinkcong!

Zveličar naš je vstal iz groba,
vesel prepevaj, o kristjan! — — —

Šoba se je Zakotkarjevemu prelila v škodoželjen nasmeh. Zakaj? Pred njim nosita Makov Jurko in Kališčarjev Lojze mala rdeča banderca. Kališčarček ga še nekako obvlada, Makovega Jurčka pa kar zdeluje, ves je moker in kar zanaša ga. Saj ga bo še vrglo banderce! Prav je, naj ga le! si misli Tonče. Zakaj Tonče in Jurko sta si v jezi. Jurko je rekel Tončetu: Ministranti ste najbolj hudobni fantički v fari! Tonče pa ga je nazaj vseknil: Sto »fuksov« — en konj, sto Jurjev — en mož! Od takrat sta Tonče in Jurko skregana.

Pa zdajci začuti Tonče, kakor da so mu roke trudne, kakor da mu hočejo omahniti, kakor da je Aleluja težka. Kaj pa še ho, saj so šele pri Cenetovih! Pogleda kvišku proti Aleluji: Zveličar, ogrnjen v vihrajoč rdeč

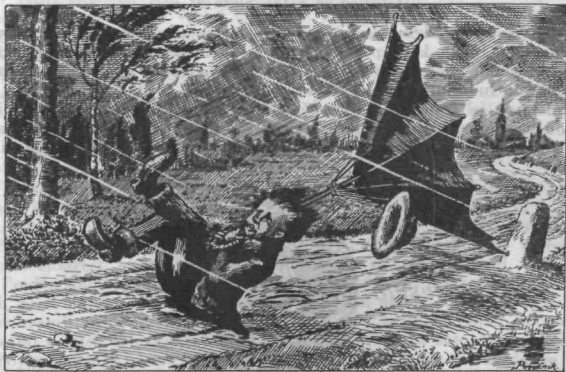
plašč, desnico je dvignil visoko v blagoslov, v levici drži zmagoslavno banderco, ki enakomerno niha pri vsakem koraku. Prav tak je naslikan tudi na bandercu, ki ga nosi Jurko. Tonče začuti, da ni na Jurka več tako hud. Skoraj zasmili se mu; skoraj mu želi, da bi ponehala sapa in ne bi tako zanašala ubogega Jurka; vsaj da bi ga ne vrglo banderce!

Joj, roka hoče Tončetu počiti v komolcu; z desno malo odneha, samo za časek, da si majčkeno odpočije — jej, Kristus omahne, brž poprime spet Tonče z obema rokama, pot mu stopi na čelo. Tedaj potegne sapa prav zares. Jurka kar zanese, prav zadnji trenutek še ulovi ravnovesje z razkoračenimi nogami. Tonče pogleda zaupno mimo Aleluje na Vstalega na Jurkovem banderu: Ne pusti, da bi Te vrgel! Pa tudi Jurku ne pusti, da bi ga vrglo banderce — zdaj nisem več hud nanj!

Tedaj se spomni zgodbe. Bogve, kje jo je bral ali slišal. Morda so jo povedali stari oče ali nemara gospod v šoli.

Živel je mož, Kristofor mu je bilo ime. Kristofor, to se pravi: tisti, ki nosi Kristusa. Ta Kristofor je bil junak, za kaj mož, močan za dva, če ne za tri. Imel je bajto, kočuro, zbito iz klad ob široki in globoki reki. Nekoč sedi v bajti, v kočuri, zbiti iz klad, in gleda skozi okence; bilo je majhno okence, da bi Kristofor ne bil mogel pomoleti glave skozi, zakaj Kristofor je bil mož močan in je imel debelo glavo. Ko tako gleda, zagleda dete na drugi strani vode: sezulo si je čeveljčke, potem še nogavičke, si privzdignilo krlice ter stopilo na kamen, ki je gledal iz vode, in spet na drug kamen in na tretji, da bi prebredlo reko. Trde poteze na Kristoforovem obrazu so se razlezele v smehljaj: O ti revišče malo, kako boš prebrodilo reko! Ti mali srakoper! Saj še mene zanašajo valovi, kadar bredem tja čez, še mene Kristofora, ki sem za kaj, junak za dva, če ne za tri! Čuj no, ti mala žogica, grem jaz po te! Kaj ni rekel Kristus: Kdor sprejme katerega otroka v mojem imenu, mene sprejme. In po Kristusu imam ime.

Tako si misli Kristofor, stopi iz bajte, brede, brede, z mogočnimi nogami deli in odriva valove in pride do deteta. »Daj, daj, boterček mali, da te jaz prenesem! Saj te bo še voda vzela, ti mehurček drobni!»

Oj, ta presneti April!

»Ne vem! Težko me boš prenesel, Kristofor! Veš, sem težak.« — — —
Tončetu so roke kakor iz lesa: v kolencah mu bodo počile, prsti se mu krčevito oklepajo podnožja vstalega Zveličarja in vendar bi se tako radi razklenili; debele potne srage polzijo Tončetu po licih. — — —

Kristofor se detetu zasmee, da se zablješči beli zobje iz črne kosmate brade: »He, he, norček mali, ti boš težak? Da bi te Kristofor ne prenesel, če je božja volja? Z mezincem bi te prenesel, ti butarica mala!« in zadene si bremence na ramo.

Pa čudno je danes! Kristofor, kje je tvoja moč, moč za dva, če ne za tri? Otrok — čimdalje bolj težak. Kristoforu se noga šibi, koleno mu kleca, komaj še prestavlja noge, tiplje s tresočim se stopalom po državi v vodi, od čela mu lije pot v curkih... Kaj takega se Kristoforu še ni primerilo. — — —

Tonče čuti, kot da drži Alelujo samo še s silo svoje volje, nič več s prsti, ki jih kar nič več ne čuti. Črn svet se mu dela pred očmi, kolena se mu šibe, po hrbtu ga spreletava mrzlo in vroče, nekaj ga davi v grlu, najrajši bi zajokal... — — —

»Kdo si, otrok, da si tako težak, da si upognil ramo Kristoforu, ki je junak za dva junaka, če ne za tri?« omahne Kristofor z detetom na tratino iz reke.

»Kristus sem.« reče dete in poseže z belimi ročicami velikanu v razkuzmano brado.

Solza stopi velikanu v oči, ki mu otroško modro zro iz poraslega obličja. »O, če si Kristus, daj, da te bom vedno nosil, pa če boš še tako težak!«

In nese dete v bajto, v kočuro, zbito iz klad. — — —

Cingel cinkcingel cinkcingel cinkcing!

Cinkcinkcingel, cinkcingel cinkcingel cinkcong! — — —

Tedaj zadonijo orgle kakor ena sama zmagoslavna aleluja in vsa cerkev je ena sama pesem.

Raduj, nebeška se Kraljica,
Gospod je vstal, aleluja!

Tonče postavi Alelujo na vogal oltarja, se umakne proti žagradu in tedaj zagleda Jurka, ki je pravkar zateknil banderce v nalašč za to zvrtno luknjo v klopi: rdeč je bil in ves potan. Spogledata se: Tonče se Jurku nasmehne in tudi Jurko se nasmehne Tončetu.

Potem pa je Tonče to velikonočno jutro molil kot še nobeno, da bi bil tudi on Kristofor, ki bi Kristusa zmeraj nosil, tudi če bi bil težak. Pa ne samo on, ampak tudi Jurko, da bi bil Kristofor, da bi bili Kristofori vsi ljudje.

